

Sygn. akt V KK 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r.,
sprawy A. W.
skazanego z art. 271 § 1 i § 2 k.k. in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 września 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 stycznia 2016 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego A. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 stycznia 2016 r. A. W. został skazany za popełnienie występku z art. 271 § 1 k.k. i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierzono mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych, każda w kwocie po 100 złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca

2015r., w oparciu o treść art. 4 § 1 k.k., wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby lat 5, oddając skazanego w tym czasie, na podstawie art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 5 września 2016 r., zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego i wyeliminował z opisu czynu i z podstawy skazania art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., obniżył liczbę stawek dziennych kary grzywny, skrócił okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności do lat 2 i uchylił orzeczenie o oddaniu skazanego pod dozór kuratora.

Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zostało zaskarżone kasacją obrońcy skazanego, który zarzucił Sądowi niedostateczną kontrolę apelacyjną, przeprowadzoną z rażącym naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez m.in. nierozważenie przez Sąd odwoławczy okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 i 11 k.p.k. co polegało na skazaniu A. W. z art. 271 § 1 k.k., podczas gdy z ustaleń faktycznych wynika, że skazany wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i karalność tego czynu uległa przedawnieniu. Formułując powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W sytuacji, gdy w wyroku skazującym orzeczono obok kary grzywny karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasację na korzyść skazanego wnieść można jedynie z powodu uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 w zw. z § 2 k.p.k.). Pomimo że autor kasacji podniósł bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 i 11 k.p.k.), to jednak nie wykazał okoliczności uzasadniającej takie twierdzenia. Forsując teorię błędnej kwalifikacji prawnej czynu, skarżący poczynił własne ustalenia faktyczne, niezgodne z ustaleniami Sądu Okręgowego, i usiłował wykazać przed Sądem Najwyższym, że doszło do popełnienia całkiem innego czynu, którego karalność ustała ze względu na przedawnienie. Należy przypomnieć skarżącemu, że skazany wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., skoro w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej wystawił szereg faktur i kart przekazania odpadów, poświadczając w nich nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne. Tymczasem występki z art. 62 § 2 k.k.s. polega na wystawieniu nierzetelnej faktury, co godzi w obowiązek podatkowy. Wobec powyższego zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej wraz z argumentacją przedstawioną przez obrońcę skazanego na poparcie tego zarzutu, należy uznać za całkowicie nietrafne, przy czym ich bezzasadność w stopniu oczywistym prowadzi Sąd Najwyższy do wniosku, że zarzut ten miał posłużyć stronie w celu ominięcia zakazu z art. 523 § 2 k.p.k.

Zarzuty kasacyjne w pozostałej części nadzwyczajnego środka zaskarżenia wypadało ocenić jako niedozwolone ze względu na ograniczenie wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. i obciążył skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Z tych powodów Sąd orzekł jak na wstępie.

r.g.